

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 98 - Any III - Epoca III

Barcelona, 20 de maig de 1933

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Després de les votacions del dimecres

Cal continuar la revolució sigui com sigui

Els resultats de les votacions de dimecres situen el Govern en una situació de més responsabilitat que mai davant del poble. Nosaltres som dels que amb Frieto pensen que el Govern s'ha excedit en la paciència davant l'obstrucció parlamentària. Aconseguida aquesta tercera confirmació de la seva sòlida posició, el Govern s'ha de decidir a afrontar resoltament el problema de la seva eficàcia legislativa. No som per principi nosaltres uns acèrrims defensors del Parlament com a institució en si, però en la situació actual veiem no pas un perill de desprestigi del Parlament, sinó dels partits polítics que han de realitzar la tasca revolucionària encomanada pel poble en el moviment del catorze d'abril. El poble vol veure realitzada aquesta tasca, sigui com sigui, i no hi hauria cosa més greu que aquest poble es desenganyés dels partits polítics que, amos del poder, no sabessin valer-se'n i claudiquessin vergonyosament davant els atacs de la reacció. Cal esguardar l'obstrucció de les minories no com un gran mal que cal amonar amb concessions i contempornitzacions, sinó com una actitud lògica de la reacció que cal superar amb decisió i energia, arribant, si cal, als mitjans més extrems.

A despit de la desfeta aparent del dimecres, no és d'esperar que les oposicions cessin llur tasca obstruccionadora, sobretot si el Govern accentua, com cal, el seu ritme revolucionari posant ràpidament a discussió els dos grans projectes de llei que esperen torn: el d'arrendaments rústics i el de control obrer, l'aprovació dels quals constitueix un deute sagrat del Govern envers la classe obrera espanyola, la qual no li perdonaria mai una defecció en aquest sentit. L'obstrucció continuarà, potser prenent noves formes, però sempre amb major intensitat, puix s'atacaran situacions de privilegi que llurs detentors actuals no estan disposats a deixar fàcilment. El Govern es trobarà novament davant un «impasse» parlamentari esgotador i desmoralitzant, si no es decideix a emprar mitjans heroics, arribant a exigir el tancament del Parlament i a governar per decret.

Quan la burgesia, creadora del Parlament, renuncia a ell, no ens hem d'entestar nosaltres, que tenim formes millors de govern, a defensar-lo i mantenir-lo. Excessius escrúpols en aquest aspecte ens portarien a la catàstrofe. Aquesta és la situació de greu responsabilitat en què es troba el Govern. Estem segurs que els nostres companys que d'ell formen part ho veuen així. Pel que fa als altres components han de veure que a hores d'ara no més són possibles dues posicions: o amb la reacció, claudicant vergonyosament, o contra la reacció, emprant tots els mitjans. I en aquesta darrera posició trobaran al costat seu tot el poble.

Un exemple a seguir pel Parlament de Catalunya

El Senat americà a favor de la setmana de 30 hores

Dies enrera aparegué en la premsa barcelonina un telegrama de Washington anunciant que el Senat nord-americà havia votat una llei que pràcticament imposava la setmana de trenta hores en la indústria americana. Aquest telegrama serví al company Ruiz Ponseti per reforçar al Parlament els seus arguments a favor de la implantació de la jornada de sis hores a Catalunya, però el senyor Casals, amb la manca de documentació i de prudència que el caracteritza, negà l'autenticitat d'aquest telegrama.

La veritat, com sempre, s'ha encarregat de posar el senyor Casals en ridícul. En el darrer número de «The Link», el servei internacional d'informació de la «Co-operative Wholesale Society», de Manchester, llegim:

«Acaba d'ésser aprovada pel Senat dels Estats Units i ara es troba a la Cambra dels representants, una llei que prohibeix el comerç interestatal de gèneres produïts per establiments industrials, americans o estrangers, en els quals es treballi més de cinc dies a la setmana o de sis hores per dia—informa Mr. Herbert Tracey, el publicista laborista. Aquesta llei és el resultat d'un informe de la Comissió de Treball de la Cambra de Representants, basat en les experiències i opinions d'un important nombre d'industrials, de representants obrers, d'economistes i altres experts.

Es calcula que amb els dos anys de vigència que es pretén donar a aquesta llei, es podrà donar feina a no menys de 23.300.000 obrers. Actualment es compta que hi ha als Estats Units no més de 25.000.000 d'obriers industrials, dels quals sols treballen 16.700.000. La llei donarà feina prop de 8.000.000. Això significa que encara restaran 1.700.000 d'obriers sense feina, però la Comissió creu que l'augment del poder de compra que representen els salaris dels vuit milions d'obriers ocupats com a conseqüència de l'establiment de la setmana de trenta hores,

crearan noves oportunitats de treball per als restants 1.700.000 sense feina.

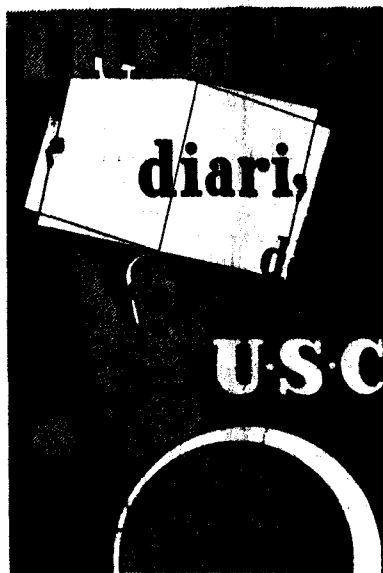
La seguretat d'un treball ininterromput—creu la Comissió—farà que aquells que avui dia encara treballen, però que davant la temença de quedar-se un dia o altre sense feina només despenen per a les necessitats més elementals de la vida, tornin a llançar al comerç milions de dòlars. El desvetllament d'aquest poder de compra dormit, el poder de compra dels obrers recuperats en virtut de l'aplicació de la llei, crearan—continua l'informe—un mercat per als productes de l'agricultura americana procurant d'aquesta manera als camperols preus que els permetin viure decentment i alliberar-se dels deutes que els estan emborint.

En la pràctica, aquesta llei tindrà una aplicació internacional, tota vegada que prohibeix l'entrada de gèneres als Estats Units que hagin estat produïts a l'estranger per empreses que treballin més de trenta hores a la setmana.»

Heus ací, doncs, una brillant confirmació dels arguments del nostre company. El senyor Casals, que tan lleugerament va rebutjar la suggerència de la nostra minoria de convocar una Conferència tripartita, podrà aprendre del Govern americà quina és l'única solució capaç de portar un xic de remei a l'actual situació que ens està portant ràpidament a un cataclisme, solució que la nostra minoria està disposada novament a defensar en front de l'esperit petit burgès del Parlament català.

LA COOPERACIÓ NO HA D'ESSER CONSIDERADA SIMPLEMENT COM UN AFER COMERCIAL, SINO AL CONTRARI, COM UNA OBRA D'EMANCIPACIÓ ECONOMICA I MORAL DELS TREBALLADORS.

LOUIS BERTRAND

Facsimil del dibuix del company Ardina sota el qual es desenvoluparà tota la campanya pro diari de la U. S. C. que va a començar dintre breus dies. La Comissió encarregada està treballant actualment en la ultimació de l'emissió de 200.000 pessetes que es llançarà aviat al carrer per a crear el fons del diari. La Comissió ha escollit — després d'haver escoltat oficialment el parer d'amples sectors de la U. S. C. — el nom de TREBALL pel nou diari, mentre que JUSTICIA SOCIAL es convertirà en una revista de doctrina i de teoria.

Impressió parlamentària

(Sessons del 9 al 12 de maig)

S'inicia la setmana amb un cert nerviosisme derivat de l'ambient polític i social (complot, vaga general revolucionària, quòrum) que fa que l'interès es concentri en els passadissos més que no pas en el saló de sessions.

L'absència de diputats a la sala en començar la sessió del dimarts, suggereix a l'humorisme del company Ruiz Ponseti la facècia de demanar que l'acta de la sessió anterior sigui aprovada mitjançant votació nominal.

Després la cosa s'anima i assistim a una interpellació pintoresca dels diputats de la Lliga a propòsit d'una visita d'inspecció a l'Ajuntament de la Seu d'Urgell.

Es reprèn a continuació el debat de totalitat sobre el capítol del «Règim local» (Estatut Interior) en el lloc on l'havia deixat el company Serra i Moret amb la seva magistrat exposició i, en absència d'aquest, el company Ruiz ja unes oportunes intervencions a favor de l'autonomia municipal.

En la sessió de dimecres, amb la mateixa manca d'assistència del dia anterior, queda virtualment aprovat l'Estatut de Catalunya. Aquesta circumstància dona lloc a les dues següents anècdotes que val la pena de recollir:

El senyor Duran i Ventosa (don Lluis), emocionat per la solemnitat del moment i amb la dèria de limitar en el possible la vida d'aquest primer Parlament, mira d'aprofitar l'emoció dels altres per fer passar un article addicional en virtut del qual el Parlament s'hauria de dissoldre un cop aprovades determinades lleis que enumera.

Aduuix còpia d'arguments de pes per provar la conveniència que els Parlaments en general tinguin una vida molt limitada (particularment quan els partits conservadors hi són en minoria). El company Ruiz, que ha escoltat la peroració del «lligatre» amb la màxima atenció, es mostra molt seriosament d'acord amb l'argumentació del senyor Duran, i declara, però, que s'oposa irreduïblement a la proposició mateixa per tal com l'aprovació de les lleis esmentades per la Lliga requerix almenys deu anys de temps.

«I nosaltres—diu humorísticament—amb cinc anys ja en tenim prou».

La facècia, molt fina, acollida amb general satisfacció, desconcerta els diputats de la Lliga, que en vista de l'èxit opten per no insistir.

L'altra anècdota corre a càrrec del diputat Andreu, de la Presidència i del «poble». El senyor Andreu, amb referència a la mateixa qüestió de la duració del Parlament, fa un discurs de miting, vibrant i categòric, que aca-

La setmana política

«El Diluvio» segueix preocupat. - La tragèdia d'Europa. - Els propietaris faistes

«El Diluvio» reproduïx alguns paràgrafs dels comentaris que en el número anterior férem en rèplica a un article seu. Recull el de les eleccions complementàries de 1931 i diu que no s'explica que havent ordenat l'Esquerra que es votés a Maurin, seguis de conseller el company Serra Moret, que l'Esquerra renovés la coalició electoral amb nosaltres el 20 de novembre i que no regalés vots a Miravittles.

No varem dir que l'Esquerra aconsellés la candidatura Maurin. Afirmarem que ho feren líders importants de l'Esquerra. Poden ésser testimonis: Fontbernat, Aiguader i «L'Opinió».

Puntualitzada la qüestió, els dubtes de «El Diluvio» s'esvaeixen sols.

El partit, com a partit, es mantingué neutral. Per tant, el company Serra Moret pogué seguir en la conselleria sense violència i en compliment d'un deure revolucionari íntimament lligat a la preparació i a la sort de l'Estatut, i condicionat pel mateix.

Un any després, l'Esquerra pogué renovar la coalició electoral sense forçar tampoc les coses, car subsistia la coalició governamental i oficialment cap ruptura, cap solució de continuïtat s'havia produït.

La candidatura Miravittles? La resposta correspon a l'Esquerra, no a la U. S. C.

Sosté «El Diluvio» que interessa «consignar la creencia que abrigava el còrpor electoral respecte a que, puntos doctrinals aparte, la Esquerra Republicana i la Unió Socialista se conllervarian mucho mejor que no se conllervan en el salón de sesiones del Parlamento ante el peligro del enemigo común: la Lliga.» I afegeix: «Por ello se comentan tanto las continuas y hondas discrepancias entre la mayoría y los cinco diputados que tienen por jefe al señor Serra Moret.»

«El Diluvio» posa «aparte» la qüestió capital: la doctrinària. No tenim cap interès a barallar-nos amb l'Esquerra. No oblidem mai que davant nostre hi ha un enemic comú: la Lliga. No és un problema de «conllervancia» o de no «conllervancia». I si hi ha discrepàncies i aquestes són profun-

da amb unes manifestacions per l'estil: «Nosaltres som aquí per mandat del poble i hi romandrem mentre el poble no ens en tregui.» Aquesta darrera declaració d'acatament a la sobirania popular té la virtut d'entusiasmar tres ingenus ciutadans de les tribunes que es senten afalagats en llur condició de poble i es posen a aplaudir. No comptaven, però, amb la Presidència del senyor Casanovas que mana inexorablement que els tres del «poble» siguin trets al carrer. Quines coses té la política!

La sessió del dijous fou una sessió llampec. Començà a les sis i acabà a les set. L'angelical senyor Carreres i Artau, que arribà quan sortien tots els diputats, es trobà que havia fet tard.

El divendres la setmana es cloguè amb un ferm pugilat dels companys Comorera i Fronjosà amb els membres de la Comissió i el Conseller del Treball. El conseller es veia posat en situació tan crítica pels arguments del company Comorera, que la Presidència (senyor Casanovas), sempre amant, no parava de tocar discretament el «gong».

En resum, una setmana sense transcendència.

des, no és per voluntat nostra, ni per gust o caprici nostre, sinó per culpa de l'Esquerra.

Per a nosaltres els compromisos electorals són sagrats. Cal realitzar-los al peu de la lletra. Quan l'Esquerra no ho fa, o pren actituds contràries, nosaltres estem en desacord, i la nostra opinió, el nostre judici és més o menys violent, segons sigui el grau de defalliment. Que això pot afavorir la Lliga? A la Lliga se l'afavoreix deixant apagar la flama revolucionària. A la Lliga se la desferia executant el programa revolucionari. I aquest és el nostre propòsit. I aquest altre: evitar que la Lliga governi des de l'oposició.

Estem d'acord, amics de «El Diluvio»?

Von Papen ha parlat. Millor seria dir: ha lladrat.

Heus ací unes frases de l'ex-espia: «La Nació alemanya ha esborrat del seu vocabulari la paraula pacifisme i procurarà així fer-ho comprendre a tot el món. A l'Edat Mitjana les coses anaven d'altra manera. Aleshores no s'exagerava el valor de l'existència de l'individu i hom no premia el seu destí d'una manera tràgica.» La culpa d'aquesta «degeneració» és del liberalisme i del marxisme, car la «literatura pacifista de guerra ha presentat la mort al camp de l'honor com una mort no natural. Aquesta literatura és complau a fer veure l'aspecte espantós dels morts de la guerra, com si un «cadàver de pau» tingués l'aspecte més estètic.»

Per què seguir copiant? Aquest cinic és avui vice-canceller d'Alemanya. Fou líder del partit catòlic. I segueix essent catòlic militant.

La vida d'un «individu» no té cap importància. Per això, esperant l'oportunitat de provocar una més sagnant carnisseria, els assassins que governen Alemanya «suïciden» els líders socialistes, els jueus, els comunistes. «Made in Germany.»

Feixistes i nazis s'han sortit de la vida civilitzada. Són bandes criminals. I com a criminals cal tractar-los.

O fer-ho això, o esperar estúpida-ment que una nova catàstrofe permeti a la humanitat foragitar-los.

Serà aquesta la tragèdia d'Europa? Comprendre el remei i no aplicar-lo, saber que amb feixistes i nazis la pau no existeix, i no tenir el coratge de caçar-los com a feres que són?

Fa anys, Clemenceau, injustament, demanà un cordó sanitari contra Rússia. La mesura serà bona i justa contra Itàlia i Alemanya.

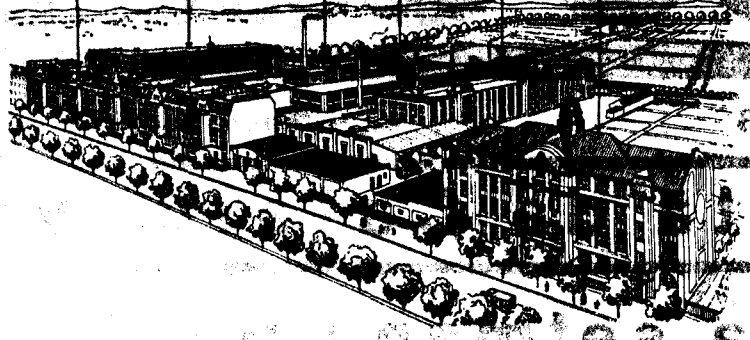
I és indispensable, car les democràcies prenen l'ofensiva o seran anihilades pel trogloditisme capitalista internacional.

A Vilafranca varen reunir-se un miler de propietaris, d'aquells que es diuen agraris perquè viuen a costelles del pagès. Varen parlar dels projectes de reforma presentats al Parlament català pel

(Passa a la pàg. 2)

EL QUE POT ARRIBAR A ESSER LA NOSTRA COOPERATIVA

Vivendes populars, Magatzem central, Garatge, Fàbriques de pa, Oficines

Vista general dels establiments industrials i administratius de la Cooperativa de Consum de Barcelona

La Cooperativa General de Consum de Barcelona i la seva comarca

Heus ací una gran obra a la qual cridem tots els obrers de Barcelona, per tal de lluitar plegats, obrers de totes categories, contra la sorda explotació a què estem sotmesos quotidianament en la nostra qualitat genèrica de consumidors.

Però així com els obrers han trobat amb els sindicats la manera de resistir i lluitar contra el capitalisme en el mercat del treball, han trobat també amb les cooperatives de consum la manera de completar en el camp de la distribució de les riqueses aquesta resistència i aquesta lluita.

Londres, Estocolm, París, Basilea, Berlín, Viena, Hamburg ens ofereixen l'exemple de com la classe obrera de les grans ciutats europees ha sabut crear les seves organitzacions de consum que lluiten eficaçment contra el comerç capitalista i que progressivament posen en mans dels obrers el control de la distribució i producció dels articles de necessitat vital.

Aquest és l'objectiu que ens proposem el grup d'obers que constituïm la comissió organitzadora de la «Cooperativa General de Consum de Barcelona i la seva Comarca» per a la qual us demanem la vostra col·laboració entusiasta i decidida.

- Caràcter essencialment obrer. Aportació obligatòria: 25 pessetes per soci, pagables al comptat o a terminis mensuals no menors del deu per cent. Les aportacions voluntàries gaudiran del 3 % anual d'interès.

Així que els adherits arribin a la xifra de dos cents—límit mínim que permet la llei—se celebrarà l'Assemblea de constitució per tal d'aprovar els Estatuts i nomenar els òrgans directores de la Societat.

LA COMISSIO ORGANITZADORA

Form with fields for name, address, profession, and signature, including the text 'En domiciliat a... de professió... s'adhereix en principi a la "Cooperativa General de Consum de Barcelona i la seva Comarca" i declara estar disposat a subscriure parts individuals de 25 pessetes cada una, que pagarà al comptat o a terminis mensuals de pessetes (1).

(1) Esborreu la condició que no interressi.

La setmana política

(Ve de la pag. 1)

més concretament, del projecte provisional que ja s'està discutint.

I prengueren un acord. Si abans de l'acord com a ciutadans ja eren dubtosos, després de l'acord podem afirmar que són indignes de la ciutadania.

Si abans de l'acord, com a propietaris podien esperar alguna clemència dels diputats majoritaris, després de l'acord s'han guanyat un tracte despietat.

Qualifiquen de «traïdors» a la República i a l'Autonomia als diputats que acceptin el projecte majoritari. Als que anem més enllà, ja ni tan sols ens qualifiquen.

Amenacen amb anar a Madrid, davant del Tribunal de Garanties, si el Parlament aprova el projecte.

Afirmen, rodonament, que si guanyem, no es sotmetran a la llei. Que a la força legal respondran amb la força facciosa.

Són tres aspectes del mateix propòsit subversiu. Els tres són inadmmissibles i cau de ple sota les penes de la llei de defensa de la República.

Parlar de traïció els que no estimen la República i troben que l'Autonomia els fa nosa, és el comblé de l'audàcia, del cinisme. Aquest adjectiu se'ls ha de retornar no amb paraules, sinó amb fets: perfeccionant el projecte incorporant-hi el nostre vot particular.

Voler portar a Madrid una qüestió de soberania nostra, és cometre un greuge contra Catalunya, ferir, en els inicis, l'exercici de la migrada autonomia que ens reconegué la República. Royo Vilanova, Maura, Lerroux i la pandilla que els segueix per òdi a la República i a les llibertats de Catalunya, no demanen altra cosa per a recomençar l'atac.

En dir que no es sotmetran a la llei, prenent primer coaccionar el Parlament i llançar, també, una lleu faista en la terra ja fèrtil de Catalunya. La llei que aprovi el Parlament lligarà a tots. I abans d'aprovar-la el Parlament ha d'exigir les sancions del cas contra els rebels, contra els propietaris faistes, enemics de la República i de l'Autonomia.

J. COMORERA

Curset d'Economia

Primera lliçó: Dia 22, dilluns. Continuant les tasques de la Jovenut Socialista de Catalunya, dilluns vinent tindrà lloc la inauguració d'aquest interessant curset d'Economia que desenvoluparan diversos companys especialitzats, d'acord amb el següent programa:

- Lliçó I.—Dia 22 de maig: Perspectives generals de l'Economia Política, per Rafael Campalans. Lliçó II.—Dia 29 de maig: La teoria del valor. Els preus, per Estanislau Ruiz Ponssetí. Lliçó III.—Dia 5 de juny: Capital, plus value, interès i renda, per Folch i Capdevila. Lliçó IV.—Dia 12 de juny: Història de les Doctrines Econòmiques, per Folch i Capdevila. Lliçó V.—Dia 19 de juny: El consum dintre el procés econòmic. Les retencions del consumidor. La cooperació de consum, per Ardida. Lliçó VI.—Dia 26 de juny: La indústria i el comerç. Lliure canvi i proteccionisme. Monopolis, per Ardida. Lliçó VII.—Dia 3 de juliol: La moneda. La circulació fiduciària. El problema de l'or, per Ruiz Ponssetí. Lliçó VIII.—Dia 10 de juliol: Les crisis econòmiques. La crisi actual. El futur de l'economia, per Serra i Moré.

Aquestes conferències tindràn lloc dos quarts de vuit del vespre, a l'estatge central, Portaferrissa, 30, principal. L'assistència és lliure.

Una conferència de Cassià Costal Concepte socialista del treball humà

Ens plau reproduir de «Autonomia», de Girona, del dia 2 de maig, uns fragments de la magnífica conferència que va pronunciar el company Costal a la Secció local de la U. S. C. en commemoració de la Festa del Treball:

«Celebrem la Festa del Treball. Tots vosaltres sabeu que aquesta festa té una significació de germanor obrera universal i que és una manifestació de la força pujant, moral, que tenim tots els treballadors.

Però aquesta festa, amics meus, no és pas encara prou alegre. I no ho és, cara, perquè el treball no és el que hauria d'ésser. El treball, en una societat capitalista, és sempre com una subjecció (va de fora a dintre). El treball, en un règim socialista, serà com una elecció (anirà de dintre a fora). L'individu humà tindrà la seva plena personalitat.

Anem a veure una mica el que passa, amb això, en la infància: el nen, al tercer i quart mes de la seva vida, mira les seves mans i els seus dits i hi juga; frega i llença petits objectes. Cap als deu mesos, observa els objectes, s'hi fixa i fa descobriments de diferències de materials. Vers els catorze mesos, ell observa que els seus dits toquen i produeixen un efecte sobre les coses; el nen ja descobreix formes. Als divuit mesos, el nen fa altres descobriments: veu que posant unes pedretes sobre les altres, totes s'aguanten; construeix; ell mira i admira la seva obra, i la considera com obra seva. És la primera contemplació del seu producte. Entre ell aquí en la fase del fer, de l'obrar, del treballar, del tractament especial dels materials. És prop dels tres anys, quan en el seu joc arquitectònic, amb les peces de la capça d'arquitectura, construeix una torre, o un castell. Llavors, el fer, l'obrar, el treball, té una forma prescrita i determinada; allò té una finalitat. Es semblant a altres torres que ell ha vist de debò. Hi ha aquí, per part del nen, un principi de voluntat, una idea d'allò que ha fet que és fet com ha d'ésser fet, una idea del treball, una idea del deure del treball, que ell crea a través del seu joc. Tenim, doncs, que neix, en la consciència del nen, el valor moral del treball, que té dues notes típiques:

- 1.ª S'ha de fer allò. 2.ª Allò s'ha de fer com ha d'ésser fet, és a dir, s'ha de fer bé. Hi ha més encara. Els nens no fan pas les coses per als altres, en un sentit d'utilitat, de professionalisme, no. Els nens fan les coses només en un sentit de funció, d'activitat; no pensem, per exemple, en el guany, ni en les relacions amb l'amo. Ho fan amb tota espontaneïtat i desinterès.

Aquesta mena de treball no té res que veure amb la producció ni amb l'economia. És el treball en funció de necessitat biològica, d'interès estètic, d'afany de fer coses, de pleroma realitats.

Fins ara, el treball era considerat com una maledicció de Déu. «Guanyaràs el pa amb la suor del teu front.» I molts no suaven, i vivien millor que els altres, els clergues es posaven al costat d'ells. I en el món hi ha hagut esclaus i la servitud de la gleba, i la submissió del pobre al ric. El socialisme no admet res de tot això. I vol anar modificant ràpidament el treball humà en un sentit de dignificació i de racionalització.

Dintre del socialisme, tothom ha de treballar. I el treball, tot treball, és una dignitat humana. No hi ha pobres ni rics. Tothom té la vida i la sustentació de la mateixa assegurances. Si algú disposa de més mitjans que els altres, serà perquè la seva classe de treball ho exigirà. Per exemple, un savi de laboratori tindrà més despeses que un escriptor.

Dintre del socialisme, tothom treballarà al seu gust. Llibertat per a escollir la professió, sempre que el subjecte mostri una capacitat. Això estarà en relació amb l'escola i amb els Instituts d'orientació professional, a base psicològica. A més del treball propi de producció, tota persona tindrà temps per a conrear un art i un esport. Això és molt necessari, per tal

d'ensair l'existencialitat de l'home i per a establir relacions entre tots els estaments.

El treball, no serà una maledicció, ni una subjecció, sinó que serà una necessitat interior. L'home treballarà alegrement, com el jugador, tractant sempre de fer més bé a la seva feina, procurant donar un càrrec més fi a les seves passions. No treballarà per a guanyar-se la vida. La vida ja la tindrà guanyada i assegurada per la societat. Ell treballarà per gust, per a satisfer una necessitat del seu esperit, per poder pel plaer que sent l'artista a mesura que va donant forma a les seves concepcions.

I en aquest sentit de considerar el treball humà com un goig estètic, el socialisme pren la volada d'un valor universal.

Què és un valor? Anem-ho a veure ràpidament, en el camp de la Filosofia.

Ontològicament, el valor, que és una mena de realitat, és estrany a la quantitat; no és espacial ni temporal. És omnipresent en l'espai en el temps. Un valor no val ací, o allà, o ara, o abans, o després; val, senzillament, i val sempre, i en tot lloc. El valor té sempre els dos pols positiu i negatiu; exemples: justícia-injustícia; bonic-lleig; amor-odi; generositat-mesquinès. Els valors tenen una mena d'interès. Una vegada un home conscient ha intuït un valor, i es disposa a realitzar-lo, va apartant-se més i més del pol contrari. L'home habituat a practicar el bé, té sempre més i més horror al mal. I els valors morals tenen una mena d'exigència: una vegada intuït, copsats, ens enamorem d'ells i hem de realitzar-los. Si un home estigués tot sol en el món, no tindria necessitat de realitzar els valors. Els valors ètics, doncs, tenen una exigència social. Són, en quant són per als altres, i per a mi. El compliment de tot el conjunt dels valors socials correspon a una persona total, que és l'Estat (Max Scheler).

Doncs bé; aquest Estat no podrà tenir mai una valoració ètica, si no està fonamentat en els postulats universals de justícia social; que són norma del Socialisme.

Un home sol, aïllat, no és res; és com un àtom en Física (Natorp). L'home humà el concebem sempre socialment. Tots els valors humans són socials (llenguatge, cultura). El Socialisme vol fer més socials tots els productes humans; vol fer més efectives totes les relacions humanes; aspira a fer de la humanitat una gran comunitat. El socialisme vol intensificar les funcions socials humanes. El socialisme cerca, en una paraula, que els homes, que són éssers socials, ho siguin en tota la seva integralitat.

El Socialisme és la forma d'estructuració social més científica. Per l'experiència i l'ètica sabem que han fracassat sorollosament tots els règims individuals i col·lectius. El Socialisme pot avançar en el regne de l'amor i de la comprensió de la interacció de les grans forces humanes creadores reunides. El Socialisme és la força popular i política, l'estructuració de la qual permet amplitud d'horitzons infinits i de possibilitats immenses. El Socialisme és un mètode polític d'un abast de realitzacions insospitades.

SASTRERIA Pantaleoni Germans Confeccions per a homes i nens Actualment exhibició i venda de les Novetats per a Primavera Americana i Pantaló franel·la 72 ptes. Vestit complet des de 58 Ptas. Pantaló franel·la des de 16 Ptas. Secció especial a la mida PORTAFERRISSA, 13

Perruqueria a domicili Tail·lar i ondular 1'50 Ptes. Tallar 0'75 " Escriure a P. Iglésias, 32, 2.ª 1.ª Telèfon 23169 - Barcelona

Bar Cerveseria "La Polsaguera" "Casa Quimet" Menjars casolans esplèndidament servits a preus sumament econòmics Excel·lent degustació de cerveses amb les seves corresponents tapes ESMERAT servei en tota mena d'aperitius, licors, cafè, xocolata, etc. Estació i sala d'espera de la línia d'Autocars de Martorell "La Polsaguera" RONDA UNIVERSITAT, 5 TEL. 11726

Al Parlament de Catalunya

La interpel·lació sobre el conflicte del Port

Company FRONJOSA: Senyors diputats: No hauria intervingut en aquest debat, perquè ja el meu company Comorera digué el que l'havia de dir: va deixar les coses al lloc que calia, si no hagués estat aquest vici que tinc d'interrompre els altres quan parlen, però que de vegades ho exageren, els que apliquen el mateix to que jo en les interrupcions. Abans de continuar, he de dir que jo no pertanyo a la Unió General de Treballadors, que jo no he pertangut mai a la U. G. T., que el Sindicat Professional al qual pertanyo és d'aquells sindicats coneguts amb la nomenclatura sindical de sindicat autònom i que precisament el que us parla, des de l'any 1908 fins l'any 1923, després de la Dictadura, ha estat un militant de la C. N. T., més ben dit, des de la constitució, des de la fundació de la C. N. T., que es va realitzar l'any 1911 al Palau de Belles Arts de Barcelona. Des d'aquella època, i anteriorment a aquella època, ja actuava en els rengles de l'organització afiliada a la branca bakunista de la Internacional Sindical Obrera. Vol dir, doncs, això que jo, que he emprat part dels anys de la meua joventut, que m'he jugat algunes coses per defensar la C. N. T., em penso que puc demanar almenys que no se'm tingui per una persona sospicada d'animositat contra la C. N. T.

L'ORIGEN REAL DEL CONFLICTE

Parlem clars. L'origen de tot aquest conflicte del port, l'animositat contra la Federació dels Obrers del Port de Barcelona, sorgeix en un moment en què es nega a donar 50.000 pesetes per a pagar un primer termini per a la impremta de «Solidaridad Obrera», després de la caiguda de la Dictadura. És aquí on comença en realitat tota la pugna entre els elements que estan al front de la Confederació i els companys de la Federació del Port de Barcelona; perquè els companys de la Junta de la Federació del Port, amb molt bon encert, no volen donar aquestes pesetes, puix preveuen que els passaria el que ha passat als companys de Manresa. És aquí on comença tota la lluita de la Confederació contra la Federació del Port, volent de primer absorbir aquelles pesetes i després que es dissolgués la Federació Obrera del Port de Barcelona i que ingressés al Sindicat del Transport. I vinguda la República, els primers també que plantegen un conflicte al port, els primers que encenen, que tiren l'espurna al port de Barcelona, que encenen aquella foguera que ja no s'ha apagat, són els obrers afiliats a la Germandat de Sant Pere Pescador, que volent situar i volent esborrar o intentar esborrar la seva passada història, s'afilien a la C. N. T., perquè veuen que gaudia de simpaties i de protecció en les altes esferes governamentals i es presten al joc de no voler donar les mercaderies als obrers que portaven carnet de la Federació del Port de Barcelona. És precisament aquesta la base, l'inici, de tot el que més tard ha vingut al port. És precisament això el que va donar motiu a aquella situació vivint que us explicava el company Comorera; a que els obrers de la Federació del Port de Barcelona, contra la seva consciència i contra la seva voluntat, haguessin de prendre el carnet de la Confederació perquè se'ls va obligar d'una manera terminant.

COM LA FEDERACIÓ DEL PORT INGRESSA A LA U. G. T.

Ahí, el senyor Conseller de Sanitat digué unes paraules que si solament fossin producte del calor de la discussió, potser no tindrien gaire importància, però sí al darrere d'aquestes paraules hi ha una situació preconcibuda. Jo desitjaria que el senyor Conseller de Sanitat ens ho aclarís. Preguntava, aproximadament, amb aquelles paraules el senyor Dencàs si és que la Unió General de Treballadors, després que els socialistes fossin fora del poder, estava segur que tindria la mateixa força. Això, torno a repetir, podria molt ben ésser que nosaltres ho acceptéssim com una paraula lleugera, inconscient, que es diu per tal de tenir una mica de força argumental en la dissertació, però sí això representa tornar a les coaccions del principi de la República i no respectar precisament aquell sector proletari que està actuant dintre la llei en defensa precisament d'aquell que es burla, d'una manera constant i permanent, del legislat, jo crec que el senyor Conseller de Sanitat cometria un tort a les possibilitats que Barcelona arribi un moment a tenir una organització eficient. Jo voldria dir-vos respecte a això, respecte a aquestes paraules del senyor Conseller de Sanitat, quins van ésser els motius que van induir els companys de la Federació d'Obrers del Port de Barcelona a ingressar a la U. G. T. Va ésser aquell moment en què se'ls va obligar a prendre el carnet confederal. En unes reunions que celebràvem periòdicament elements com Bertran, el company Viladomat i altres companys de la Federació d'Obrers del Port de Barcelona, en les quals hi havia també l'actual regidor de l'Ajuntament de Barcelona, Jover i recordo perfectament que hi va ésser invitat també un representant del Centre de Dependents del Comerç i de la Indústria, volent que aquells companys no tenien més solució per les coaccions des de la Generalitat i les coaccions dels elements de la Confederació, jo vaig ésser un dels que vaig dir: «A defensar-se toquen. Si hi ha qui gaudeix

Discursos dels companys Comorera i Fronjosà en la sessió del dia 4 de maig

d'un favor oficial, és labor de tàctica que vosaltres ingresseu a la U. G. T. I jo vull pas dir amb això que ells no sentissin ja el convenciment i el desig d'ingressar a la U. G. T.; no vull dir que esperessin el nostre consell per a ingressar; no. És perquè l'opció entre un i altre organisme, no és pas dubtosa. Vull dir que precisament els companys que estan al front de la Federació d'Obrers del Port de Barcelona, militants tots de la Confederació, volien, com si diguéssim, la comunicació o ofici d'antics militants, a veure si els recolzaven, si trobaven bé el pas que anaven a realitzar en ingressar a la U. G. T. I aquests companys que, com us dic, eren tots ells, molts d'ells, de la Confederació Nacional del Treball, van creure que davant aquell atropell i per conveniència col·lectiva i per clara visió del moviment proletari, no feien cap mal, molt al contrari, ingressant a la U. G. T. Perquè aquí es parla molt de la C. N. T., amb uns elogis que jo comparteixo en part només, i en canvi de la U. G. T. sempre se'n parla en un to despectiu i en un to que em penso que no està gens d'acord amb la realitat. Perquè jo invito el senyor Dencàs i invito qualsevol senyor diputat dels aquí presents, a que em neguin que tota la legislació social que el proletariat espanyol gaudeix, que tota aquesta arma legislativa que té a la seva mà, que el dia que tingui una autèntica consciència de classe i la sàpida manejar pot proporcionar-li grans triomfs sense, la despesa de sang, de llàgrimes i de llibertat que li ha costat l'actuació en la C. N. T., jo voldria que em digués si tota aquesta obra, tota aquesta arma, no li ha proporcionat la U. G. T. i els homes de la U. G. T. Perquè això és tan realitat com aquesta afirmació que vaig a fer ara: Que la C. N. T. no ha proporcionat gairebé cap dia de glòria al proletariat, ni li ha proporcionat gairebé cap triomf d'aquells que a través de les contingències i que a través del temps i de la història resten immutables i no poden desaparèixer. (Rumors en alguns escons de la Majoria.) Diguen-me'n un. Ahir al senyor Dencàs el vaig interrompre i li dec una explicació; li vaig dir, un moment, quan ell parlava que la Federació d'Obrers del Port no tenia cap secció d'estiba i desestiba, jo vaig dir-li que estava mal informat. ¿Sap el senyor Dencàs quin va ésser el motiu que li digué que els elements del «Real Montepío de San Pedro Pescador» fossin els que tenien l'exclusiva de la secció d'estiba i desestiba del moll? Jo li ho dire. Quan la vaga del transport de l'any 23 — jo ja sé que el senyor Dencàs, aquelles coses no les coneix perquè ell és un meritori en aquestes coses, però els vells, d'això, d'això en sabem un munt...

El Sr. CONSELLER de Sanitat i Assistència Social: Sempre deixeble dels meus mestres...

LES CONSEQUÈNCIES D'UNA TRAIICIÓ DEL «MONTEPIO»

Company FRONJOSA: Quan la vaga general de l'any 23, que es va ocasionar precisament en virtut de l'espectacle que van proporcionar els elements de la Confederació a Barcelona, convertint-la en un munt d'escombraries, i que es va ocasionar, en virtut d'això, el fracàs dels homes de bona voluntat que es van allistar a aquell Comitè d'Acció civil; en aquella vaga de l'any 23, digué, precisament el que avui és Federació d'Obrers del Port de Barcelona, que era la secció de càrrega i descàrrega del Sindicat del Transport, en secundar la vaga va ésser substituïda en el treball pels obrers del «Real Montepío de San Pedro Pescador», i quan va tornar a treballar no foren admesos els obrers afiliats a la C. N. T. I des d'aquella data, i per aquest fet, potser, es va creure que ells havien adquirit l'exclusiva de tenir, solament ells, la secció de càrrega i descàrrega en el moll de Barcelona. Però la Federació d'Obrers del Port ha tingut sempre una secció amb obrers en l'estiba i desestiba. I no perquè uns senyors els suplantessin en l'any 23, ells havien graciosament de considerar-se vençuts i, per tant, dissolta aquella secció. És aquest el motiu pel qual el doctor Dencàs creu que l'únic Sindicat a Barcelona, o l'única entitat del port de Barcelona que té l'exclusiva de l'estiba i desestiba és el «Real Montepío de San Pedro Pescador». I, és clar, no podien fer altra cosa els obrers de la Germandat de Sant Pere Pescador. I no podien fer altra cosa, si se sap una qüestió una mica interessant i que en certa part no deixa d'ésser graciosa. El «Real Montepío de San Pedro Pescador» ha tingut no gens menys que l'honor de tenir uns Estatuts fets pel senyor Francesc Cambó, i jo, que reconec que el senyor Francesc Cambó és capaç de fer uns Estatuts per a qualsevol col·lectivitat molt ben fets, jo, en canvi, tinc els meus dubtes que pugui fer uns Estatuts que encalxin bé a una entitat de lluita de classes, com ens vol fer passar el senyor Dencàs que és el «Real Montepío de San Pedro Pescador». (Mostres de sorpresa en la Minoria de la Lliga Catalana.) ¿No ho sabíeu? ¿No? Doncs, és veritat: informeu-vos-en.

El Sr. DURAN I VENTOSA: ¿De quin data són?

Company FRONJOSA: Fa uns trenta anys, els trenta anys de que vostè parlava. Per cert, senyors de la Lliga, que aquest matí tenia a les meves mans retalls de «La Veu de Catalunya» que feien un gran elogi de la «Clasificación social del senyor Cambó i diuen que és un home que havia fet, àdhuc, els Estatuts d'una entitat obrera que es titulava Sant Pere Pescador. Mestranyava que una entitat obrera s'entretingués amb Sant Pere Pescador, però sentia que hi ha manies, que va a carnadures això. (Rialles a les tribunes.)

Hi ha un altre aspecte de la qüestió que és dolorós. A la Germandat de Sant Pere Pescador hi ha treballadors i germans nostres, i nosaltres hem de procurar que segueixin la conducta del proletariat, la conducta que correspon al proletariat, i tingui's en compte que aquestes qüestions, segons com es tracten, en lloc d'aconseguir la unificació de l'actuació i el sentit de les forces treballadores, quan es desconeixen o es tracten malament, es crea un odi tan profund i de tal naturalesa, que després no hi ha ningú capaç de poder-ho arranjar. I el que crec és que si a la Germandat de Sant Pere Pescador hi ha gent sospitosa, repugnant, indigna de cap mena de consideració, en canvi hi ha treballadors que ens han de merèixer tots els respectes i que hem de procurar que s'uneixin a la marxa ascendent del proletariat universal. I això és el que estem disposats a fer i és així com qualsevol home de Govern que tingui un concepte clar de la seva responsabilitat de Govern ha d'enfocar les coses.

LA F. A. I. I LA C. N. T. UNA MATEIXA COSA

Potser aquí podria acabar, però vaig dir una paraula que tota la premsa ha recollit, i que em cal fer una manifestació per a esvaïr el concepte que s'hagi pogut formar a l'entorn d'aquesta paraula. Jo soc un home que sento una predisposició de simpatia natural per a les joventuts, i per tant, jo no voldria que es pensés ningú que sento cap odi a cap col·lectivitat que es constituïxi de la manera que a ella li plagui, sempre que es mogui dintre la llei. És més, jo crec que els escamots varen ésser lògics en la seva política; políticament varen ésser lògics, perquè és molt natural que una joventut d'un Partit burges, quan s'altera l'ordre burges, vagi a restablir-lo; això no cabria en uns homes que actuessin en un Partit de classe. Allò li està interdit completament a un home d'un Partit de classe, però a una joventut d'un Partit burges, és molt natural que quan l'ordre capitalista s'altera vagi a posar les coses al seu lloc. Per tant, afirmo que varen ésser lògics en la seva actuació, perfectament lògics; res més. En canvi, no estic tan conforme amb aquesta confusió que es fa entorn de voler diferenciar la Confederació Nacional del Treball de la Federació Anarquista Ibèrica, correntment dita la F. A. I. No, aquí no hi ha ningú que pugui dir-nos on comença el tipus de militant de la Confederació Nacional del Treball i on comença el tipus de militant de la Federació Anarquista Ibèrica. Tant és així, que jo invito al senyor Dencàs que em digui si la vaga que es va declarar el diàl·luc de la setmana passada a la nit, en una reunió de juntes i delegats representants de la Confederació Nacional del Treball, si es veu capaç, excepte un o dos que n'hi poguessin assistir, si es veu capaç de dir-me que tots aquells individus al mateix temps que representants dels Sindicats de Barcelona, no eren també militants de la F. A. I. No s'hi val a fer confusions, perquè després de les declaracions reiterades de l'òrgan oficial de la Confederació Nacional del Treball i que no porta la F. A. I. i la I, perquè un Governador de Barcelona la va declarar fora de la llei, però que a l'endemà posava la A. I. i la T, perquè la F. A. I. no és més que una filla de la A. I. i la T, no s'hi val que, després que la «Sol» ha dit d'una manera insistint que la F. A. I. i la Confederació són indissolubles i que ara anaven a celebrar un Congrés on s'anava a acordar d'una manera clara i terminant que la Confederació Nacional del Treball era francament anarquista, que s'anava a arrencar la careta, que no els interessava conservar aquesta mena de pudor que senten, que els fa conservar el dir-se una vegada Confederació, segons d'on plou, i altres vegades F. A. I., també segons d'on plou, jo dic al senyor Dencàs que no s'hi val a jugar a confusions. La Confederació Nacional del Treball serà anarquista o no serà, i voler separar per raons de tàctica, que no vull qualificar, que la Confederació Nacional del Treball no és la F. A. I., no s'hi val. No s'hi val a dir que és va contra la F. A. I. i no es va contra la Confederació Nacional del Treball. Si es va contra la F. A. I., es va contra la Confederació Nacional. S'ha de dir clar i s'ha de jugar clar.

No sé si he de prendre'm massa seriosament allò dels vots que ens varen portar a aquests bancs. Potser sí que el pres'igi polític, la història política del senyor Dencàs hi va influir; potser sí.

El Sr. CONSELLER de Sanitat i Assistència Social: Els vots de l'Esquerra.

Company FRONJOSA: Jo el que dic és que estic orgullós del fet que d'elements de la F. A. I. a mi no me'n va votar cap i no me'n va votar cap perquè en aquells mitjans, jo ho sap el senyor Dencàs i ho saben els companys de l'Esquerra que varen venir en mitjans, que gastava un to una mica més radical en les meves campanyes electorals. Tant és així, que se'm varen fer indicacions de que no continués per aquell camí.

El Sr. PRESIDENT: Però el sufragi és secret, senyor Fronjosà. (Rialles.)

Company FRONJOSA: Però jo, en canvi, estic convençut d'una cosa, estic convençut que aquí m'assento pels vots d'homes d'esquerra i també estic convençut que jo no defraudo amb la meua posició d'esquerra els homes demòcrates, els homes autènticament d'esquerra, autènticament treballistes, que actuen a l'Esquerra; estic tan convençut que no els defraudo, que amb molta freqüència en rebo demostracions. Així és que només vull dir això, i és l'únic que m'interessava, que estic orgullós de no sentar-me per vots d'homes de la F. A. I., perquè si ho sabés us asseguro que em cauria la cara de vergonya.

El Sr. DENCÀS: Pels de la Fai, no; però us hi assenteix pels homes de l'Esquerra.

Company FRONJOSA: Senzillament, senyor Dencàs, de totes maneres ara no anem a esbatussar-nos per això; no envejo el vostre passat. Vós quedeu-vos amb la vostra actuació política, i jo amb la meua. Per acabar, una observació. Tingueu en compte que la gent del moll, quan la Dictadura, va aconseguir que no s'hi posés el Sindicat lliure; són gent que està acostumada a saltar obstacles, són gent, ja ho sabeu, a qui durant aquest últim temps s'ha posat molts obstacles. Però us asseguro que ells estan disposats a saltar-los tots, fins els que vos els poseu. Així és que res més.

Company COMORERA: He escoltat amb molta atenció les paraules del Diputat senyor Coldeforns. Els paperets que ha anat tret de les seves butxaques no m'han impressionat pas gaire, perquè fan referència a fets que jo coneix perfectament i que justificuen a bastament allò que ell ha llegit.

UNES CARTES REVELADORES

Jo vaig afirmar ahir, i m'hi ratifico avui, que aquella vaga del port no fou per altra cosa que per a destruir la Federació d'Entitats Obreres del Port de Barcelona. Vaireig sostenir ahir que en aquella vaga no hi havia al fons reivindicacions econòmiques i socials de cap naturalesa, sinó que fou una ofensiva de la C. N. T. contra la Federació Obrera del Port, que tornava a recuperar el seu antic prestigi i el seu antic poder; en canvi d'això, jo em permetré llegir a la Cambra unes lletres que no han tingut estat públic mai, i que ara el tindran, i que justifiquen i expliquen aquell primer retall de periòdic que tan tràgicament ens ha llegit el senyor Coldeforns. En el port de Barcelona hi havia pau; la pau relativa en aquell moment. La Confederació va resoldre llançar-se a l'ofensiva contra la Federació, i de la maniobra per a provocar el conflicte i la destrucció de la Federació se n'encarregà la Germandat de Sant Pere Pescador, que aleshores estava afiliada a la C. N. T. Va començar el conflicte d'aquesta manera; els obrers afiliats a la Germandat, obeïnt ordres del Sindicat de Transports de la C. N. T., ordres dels faistes, acordà no lliurar mercaderia — i ho feren les seccions de la fusta i del cotó — als treballadors afiliats a la Federació Obrera del Port. L'ordre es complí al peu de la lletra; els obrers de la Federació anaven a llur lloc de treball i no podien treballar perquè els d'a bord no els donaven mercaderia, i al cap d'uns dies, quan ja la situació es feia intolerable, la Federació dirigí una carta a la Junta de la Germandat de Sant Pere Pescador, que deia el següent:

«Estimats companys: La Federació d'Entitats Obreres del Port de Barcelona creu complir amb el seu deure en dirigir-se a vosaltres en demanda de comprensió per a continuar la tasca que durant diversos anys ha estat norma de tots els treballadors del port de Barcelona.

No comentem aquesta Junta la posició equívoca adoptada pels treballadors d'a bord, en negar-se a descarregar el gènere que han de manipular els obrers afectes a aquesta Federació, actitud que porta en si una gran responsabilitat moral, ja que sembla que voleu declarar el pacte de la fam a tots aquells que no combreguen amb la vostra ideologia. Actitud contraoposada amb els principis que diu sustenta la vostra Central Sindical, en fer públic i notori en les vostres cartes confederals: el dret a la vida és inviolable per a tots.

Éssent, doncs, el dret a la vida inviolable, us posem, molt a pesar nostre, en conseqüència vostra, que si no hi ha una fórmula d'arranjament que molt fervorosament nosaltres desitgem, els obrers de les seccions de cotó i fusta, com els altres, no poden suportar per més de temps l'estat caòtic a què es troba sotmes el nostre port, les conseqüències del qual arriben ja a les altres indústries del país.

Per tant, declarem, que si el dia 13 del mes que som i fins a les sis de la tarda no hem tingut una resposta o una entrevista que posi fi a unes divergències que nosaltres no hem provocat, declinem tota responsabilitat, trencant immediatament tota mena de compromís i no pactant més ja amb aquesta secció, sense perjudici, per part nostra, de què anem a cercar a bord dels vaixells el gènere que tan inhumana i cruelment vosaltres us negueu a descarregar.

Paraules a "La Veu"

Fa temps que «La Veu» (del matí o al vespre, indistintament) s'ocupa amb insistència de nosaltres, és a dir del socialisme. Un dia és el complicat i amargat Brunet, l'altra dia l'editorialista de torn, avui l'entretingut Tallada, demà un jove que vol fer mèrits...

Tot prova que el socialisme els comença a preocupar seriosament. Fins avui, per ells, el socialisme era una manifestació exòtica, la més propera manifestació de la qual es trobava a Madrid. Avui s'ha convertit en un partit jove i poderós que cada dia obté nous triomfs a Catalunya i en cinc diputats que aprofiten tota ocasió per posar en evidència la petitesse moral i intel·lectual dels homes representatius de la Lliga al Parlament ca-

Ben a desgrat nostre, la manca d'espai ens ha impedit recollir amb la freqüència que voldríem els comentaris que tan a gratificat prodiga «La Veu» a les teories i, sobretot, a la tàctica socialista. Avui també ens veiem impossibilitats de recollir i contestar l'editorial de «La Veu» de divendres passat, titulat «Una confessió de Vandervelde». Amb tot volem sentir quatre afirmacions que aclariran els conceptes rovellats dels nostres sempiterns conservadors:

1. Que el Socialisme no és enemic de la iniciativa de l'individu — com l'editorialista vol fer creure —, sinó que, ben al contrari, n'és un poderós estímul. Del que és enemic és del lucre individual.

2. Que el que el socialisme condemna del capitalisme no és el perfeccionament tècnic que hagi pogut representar, sinó la desposseïció que ha realitzat dels mitjans de producció de les mans dels treballadors i l'esclavitud econòmica i moral a què els ha forçat.

3. Que el capitalisme és l'únic responsable, amb la seva glorificació del lucre i de la lluita per la vida, de l'actuat estat, sense parlar de la història de la civilització, de desordre social i de barbàrie, amb el seu róssec de trenta milions d'obres sense feina i d'estancament de les forces productores del món.

I amb això, senyors de «La Veu», Vandervelde i tot socialista conscient, està d'acord amb nosaltres.

4. Que el Socialisme admet que la supressió del lucre comportarà un ralentiment en el ritme del progrés tècnic, però, en canvi assegurarà una regularitat i una harmonia en el progrés econòmic, úniques garanties permanents d'una civilització digna d'homes.

Penya U.S.C. d'escacs

Posem a coneixement de tots els companys que el proper diumenge, dia 21, a les quatre en punt de la tarda, començarà el Torneig de Classificació organitzat per aquesta Penya. corresponent jugar els següents:

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.ª - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

Al Parlament de Catalunya Dos èxits de la U.S.C.

La sessió de dimecres al Parlament català registrà dos magnífics triomfs de la nostra minoria: l'un, l'obtenció d'ela promesa per part del Partit majoritari que el sometent serà dissolt; l'altre, l'acord en principi de convocar la Conferència tripartida proposada per implantació de la jornada de sis hores a la indústria catalana. Mancats d'espai, i a punt de tancar l'edició, consignem només la satisfacció que ens produeixen aquests dos brillants èxits de la nostra minoria.

Acte laic d'uns joves socialistes

La Secció del Districte VIII de la Unió Socialista de Catalunya, té el goig d'annunciar que els afiliats a la mateixa, Eudard de las Heras i Progrés Alcalde, contrauran matrimoni civil al Jutjat de Gràcia (Plaça de Rius i Tauler), amb Paquita Prat i Emilia Montoliu, els dies 25 i 27 del corrent, respectivament.

La Junta agrairà que al dit acte hi concorrin el major nombre possible d'afiliats i amics per tal de donar-hi el major relleu.

NIALET - Tel. 14768
Para IV. 128/130 - BARCELONA

Unió Socialista de Catalunya

Mitings i Conferències

AVUI
Conferència del company Fronjosà a la Secció de Manresa, a les nou del vespre.
Tema: «Orientació sindical».

DEMA
Conferència del company Josep Xirau a la Secció del Districte III (Sant Gervasi, 34, a les onze del matí.
Tema: «El moment polític actual i les Corts Constituints.»

Miting de conjunt amb l'Agrupació Socialista de Mataró, a la Casa del Poble, a les deu del matí.
Oradors del Partit: Fronjosà i Folch i Capdevila.

MAIG, 22
Conferència del company Campalans a la Cooperativa «La Previsora» (Llibertat, 38), a les deu del vespre.
Tema: «Ensenyament i Cultura».

Conferència del company Ardiaca a la Secció del Districte IV, a les deu del vespre.
Tema: «La Cooperativa General de Consum de Barcelona».

MAIG, 25
Conferència del company Barjau a la Cooperativa «Els Grills», de Badalona.
Tema: «Capitalisme i Cooperativisme».

Conferència inaugural del company Forment, de la Secció de Mollet a les nou del vespre.
Tema: «Socialisme».

Secció Districte VIII

En la reunió darrerament celebrada per la Secció del districte VIII de la Unió Socialista de Catalunya, quedà nomenada la següent Junta Directiva: Alemany, secretari general; Martínez Gell, secretari d'actes; Auldvert, tresorer; Roca, comptador; Sales, vocal primer; Pallarols, vocal segon; Plana, vocal tercer; Romeu, vocal quart.

Federació Comarcal de Barcelona

D'acord amb l'article 7 dels Estatuts de la Federació Comarcal de Barcelona, en la reunió del Consell Central del dia 8 del corrent, es procedí a la renovació de la Junta Executiva, per a la qual foren elegits els companys següents: F. Rossell Montané (30 vots), A. Fabregas (29 vots), Pere Sales (26 vots), J. Vilardebó (24 vots), Pelai Sala (20 vots), E. Alvarez (19 vots) i Joaquim Mateu (15 vots).

Les Comissions quedaren constituïdes de la següent forma: Sindical: Botella, Roca, Martí; Política: Fabregas, Rossell, Sala, Berenguer; Cultural: Ramis, Nebot, Palmada; Cooperativa: Vilardebó, Miranda, Monpel; Higiene i Assistència social: Montaner, Montanyà, Clrera; Govern Municipal: Palmada, Ramis, Nebot; Jurídica: Mateu (Pere), Sala Berenguer, Sellés.

Reunits els companys elegits per a la Junta Executiva, es procedí al repartiment de càrrecs, quedant constituïda de la manera següent: Secretari general: F. Rossell-Montané; Secretari d'actes, J. Vilardebó; caixer, Joaquim Mateu; secretari de premsa i propaganda, Pelai Sala; vocals, A. Fabrega, Pere Sales i Eloi Alvarez.

El Consell Central acordà reunir-se el primer diumenge de cada mes a les deu de la vetlla.

DARRERA NORA La protesta de la U. S. C. contra l'obstrucció

En la seva sessió del dia 18, l'Executiu de la U. S. C. acordà transmetre al President de les Corts Constituents, company Besteiro, el següent telegrama:

«Comitè Executiu Unió Socialista de Catalunya protesta actuació estèril parlamentària conseqüència de l'obstrucció contrarrevolucionària i estima necessitat de presa del poder per les forces socialistes — Comorera, Secretari general.»

Cooperativa Obrera d'Arts Gràfiques

Segurs de què la comprensió i la raó ha d'imperar en tots els treballadors; segurs de què l'estat de tensió tan violenta en què es troba avui el port, com nosaltres, no desitgem que continuï. I esperant una resposta favorable.

Us saluda. El President.—El Secretari.»

Aquesta carta tan cordial, que demostra que des del principi els obrers responsables de la Federació Obrera del Port cercaven una solució amistosa amb els de la Germandat de Sant Pere Pescador, no va tenir resposta. Malgrat això, els dirigents de la Federació del Port no respectaren el dia que deia la carta: esperaren uns quants dies més a veure si la reflexió trucava a la porta dels dirigents del Sindicat i s'arribava a una solució amistosa. Però com que la contestació no arribava, la Federació Obrera del Port va escriure una altra carta a la Germandat de Sant Pere Pescador, que diu: «President de la Unió d'Obrers de Sant Pere Pescador.

Company: En vista de la vostra intransigència, us comuniquem un cop més, perquè deposi la vostra actitud, que en res no beneficia els obrers del port, que no és ni ha estat el nostre intent perjudicar en res aqueixa Secció d'a bord, ben al contrari. Però, de continuar sostenint el vostre criteri, nosaltres no podem mirar pacíficament com la misèria s'introdueix a les llars dels treballadors, tant del port com de la resta de la ciutat.

Per tant, us preguem — us preguem, fixeu-vos ben bé en el llenguatge de la Federació — que, com a dirigents de la secció d'a bord, ens comuniquem si esteu decidits a solucionar aquest nou conflicte, reemplant els treballs de càrrega i descàrrega dels vaixells, ja que el nostre interès és de què no es paralitzin, seguint, molt a pesar nostre, la mateixa actitud en la càrrega general que l'observada en les seccions de cotó i fusta.

Esperem favorablement la vostra resposta o entrevista fins a les vuit hores del dia 19 del mes que som.

Per la Federació d'Entitats d'Obrers del Port, us saluda. — La Junta.»

PER QUE LA FEDERACIO VA ORGANITZAR LES SECCIONS D'A BORD

Aquesta carta tampoc no va tenir resposta. Vol dir, doncs, que en aquell moment els dirigents de la Germandat de Sant Pere Pescador, obeint cegament ordres dels faistes, del Sindicat del Transport, obligaren a la Federació Obrera del Port a fer allò que la Federació no volia fer, defensar la vida dels seus homes, i defensar el pa de llurs llars, i és aleshores que la Federació Obrera del Port, en legítima defensa contra gent anarquitzant que no vollen pactar ni tingueren cap classe de consideració amb ella, malgrat que l'origen de la Germandat de Sant Pere Pescador és el que ha dit el company Fronjosà, malgrat que la Germandat de Sant Pere Pescador es prestava a arribar a una avenença, és quan va resoldre organitzar les seves seccions, i organitzà prime-

rament que tot les seccions del cotó i de la fusta. Acabat el conflicte, dissolgueren aquesta secció. Tres dies després la Germandat de Sant Pere Pescador tornava a repetir la maniobra. Tres dies després els obrers de la Germandat de Sant Pere Pescador, obeint sempre les ordres dels líders del Sindicat del Transport, que no podia perdonar a la Federació Obrera del Port la gesta que aquells havien comès d'eliminar-los completament, varen tornar a negar-se a lliurar mercaderies als obrers afiliats a la Federació, és a dir, que solament vollen lliurar mercaderies als obrers que portessin el carnet de la C. N. T. I aquella segona actitud de la Germandat de Sant Pere Pescador va ésser la decisiva. La Federació llavors va sortir en defensa dels seus propis homes i es va arribar a la solució que tots coneixem. De manera que aquest és l'origen i la causa real d'aquell famós conflicte. I els elements provocadors del conflicte van ésser precisament aquests homes de la Germandat de Sant Pere Pescador.

ELS PROBLEMES DEL CENS I DEL TORN

Ha parlat el senyor Coldeforns del torn i del cens. Del torn, jo ja vaig dir ahir que és una qüestió tècnica oplnable; i contra el torn, hi ha la tesi del subsidi; i no em negarà el senyor Coldeforns, ell que és representant de consignataris, i gairebé consignatari de fet, donada la condició física del seu principal que precisament en les bases de treball vigents ja es té en compte la tesi del subsidi i que en la quasi totalitat de les seccions del port hi ha el subsidi d'atur forçós, que ja es compleix, i d'aquí un any no hi haurà una sola secció del port que no tingui el subsidi d'atur forçós per la censada. De manera que hi ha dues tesis, i aquestes tesis no s'han de discutir i resoldre sense perillar la vida de la ciutat i sense enverinar l'esperit de la ciutat, és en l'organisme legal creat per la llei i que ha de marxar pel Govern de Catalunya tota l'autoritat i prestigi. On s'han de discutir i resoldre aquestes qüestions és en el Jurat mixt.

També s'ha parlat del cens. El primer en parlar del cens vaig ésser jo; i amb la meua primera intervenció, jo vaig afirmar, i ningú no ho ha negat, que feia un mes i uns quants dies quan es va reproduir altra vegada la situació de violència entre els membres de la Germandat de Sant Pere Pescador i els de la Federació Obrera del Port, que la causa va ésser la discussió del percentatge i del cens. Els delegats de la Germandat de Sant Pere Pescador, membres del Jurat mixt, Secció A, varen fer la qüestió i varen dir que ells no es'aven conformes en què hi hagués el 50 i 50, o sigui, que no estaven conformes en què es prenguessin tants homes de la Germandat de Sant Pere Pescador com de la Federació, perquè ells entenen que pel fet d'ésser en major nombre que els altres, els corresponia un major percentatge. Jo vaig assegurar ahir, i ningú no ho va desmentir, que en el Jurat mixt es va prendre nota de la reclamació que va

formular el representant de la Federació Obrera del Port sobre una qüestió lògica completament normal: que es realitzés un cens autèntic, que es fes un cens autèntic de les entitats adherides a la Federació, com de la Germandat de Sant Pere Pescador; però no un cens fabricat per les respectives Juntes directives, sinó un cens fet davant del propi Jurat, presentant-se cada un dels obrers davant del Jurat i fent-se un carnet amb fotografia; i si realitzat aquest cens en aquesta forma, resultés que la Germandat de Sant Pere Pescador comptava amb vuit-cents homes i la secció de la Federació amb sis-cents, ells acceptaven una variació en el percentatge, o sigui que acceptaven per endavant qualsevol conseqüència d'aquest cens depurat i sincer. Vull dir, doncs, que cap d'aquestes qüestions, que cap d'aquestes afirmacions, no han estat rebutjades per ningú, que aquí hi ha hagut una intenció que no s'ha confessat, una intenció inconfessable, que és la que altra vegada la Germandat de Sant Pere Pescador ha servit d'instrument als homes que no perdonen a la Federació Obrera del Port el fet d'haver-los eliminat completament del port de Barcelona. I això és el que hem de plànyer: que el Govern de la Generalitat de Catalunya, o un dels seus membres, no hagi comprès aquesta situació real i que hagi discutit i que hagi compromès precisament l'entitat que ha sabut respondre amb major fermesa, civisme i consciència de classe, en els moments més difícils per a la vida del treball en tot Catalunya.

UNA INDISPENSABLE REIVINDICACIO

I acabades aquestes qüestions de què ha parlat el senyor Coldeforns, jo no vull sentar-me sense recollir unes paraules del senyor Dencàs, pronunciades ahir, i que ahir, segurament per la pressa de la improvisació, vaig oblidar de contestar-les. Va dir ahir el senyor Dencàs que no tenia interès en conèixer bé el ciutadà Trilles, que jo vaig defensar ahir; i va fer-li càrrecs dient que va començar la seva vida com anarquista, que després va ésser comunista i ara és socialista. I jo he de dir-li al senyor Dencàs que aquesta evolució del ciutadà Trilles és la que més l'honora, perquè vol dir que ha arribat a la seva maduresa mental i ètica; perquè precisament aquesta evolució, sortosament per a Catalunya, és la que s'està apreciament en l'actuació dels militants més coneguts i honrats que ha tingut la C. N. T. I desitgem que aquesta evolució arribi quan abans millor...

El Sr. CONSELLER de Sanitat i Assistència Social: No la vaig prejutjar.
Company COMORERA: Sí. I va dir una altra cosa que avui jo he de contestar; va dir que no sabia si el ciutadà Trilles havia treballat mai en el port.

El Sr. CONSELLER de Sanitat i Assistència Social: En l'actualitat; em referia al present. Pot llegir les notes del «Diari de Sessions».

Company COMORERA: El ciutadà Trilles és ca'lalà. És català, nascut al Priorat;

no és, doncs, cap foraster. Va venir a Barcelona l'any 1907 i va començar a treballar a la nostra ciutat com a carreter. És un home d'esperit tan vigorós, que ben prompte es va distingir com a home de lluita i amb ocasió d'una vaga va fer la seva primera visita a la presó. En sortir de la presó, com que la Patronal li va declarar el pacte de la fam, i tots sabem el que això vol dir, donats els costums primaris de la Patronal ca'lalana, va haver de marxar de Catalunya i va treballar a França, d'on va tornar l'any 1914. I, des d'aleshores, tota la seva vida de treball l'ha passada sempre en el port, sempre en el port, amb unes intermitències obligades, les intermitències a què el condulen les seves activitats i de vegades el seu heroisme; les intermitències que representen l'haver tornat a estar a la presó, perquè ha de tenir en compte el senyor Dencàs que aquest ciutadà, al qual tan malament ha tractat la V. S., ha estat catorze vegades detingut, i no per delictes comuns, sinó per delictes socials, per ideologia. L'última vegada, o millor dit, una de les últimes vegades que va ésser detingut, fou al començ de la Dictadura, en els primers temps de la Dictadura, amb motiu del retorn d'un viatge a Rússia en delegació del propi Sindicat; va ésser detingut i empresonat durant disset mesos, en qualitat de pres governatiu. Vol dir això que el ciutadà Trilles és un home d'una vida conseqüent, un home al qual no se li pot fer un retret. S'ha guanyat sempre la vida treballant i mai no es podrà, en justícia, dir res de mal d'ell. Sempre ha treballat i els seus mitjans de vida són ben coneguts. I així les coses, és molt de plànyer que un home que en uns moments difícils, en els moments de lluita, que és quan realment es coneixen els homes i el seu esperit, que un home així pugui ésser tractat amb menyspreu en el primer Parlament de Catalunya, quan és precisament un home que, al front de la seva organització, va ésser un dels més eficients col·laboradors de tots els que van preparar la revolució del 14 d'abril. El President Casanoves ho sap, així com l'Alcalde Aguadé.

Feta aquesta reivindicació pública, a la qual m'he vist obligat per les paraules injustes pronunciades ahir pel senyor Dencàs, dono per acabada la meua interpellació.

PARAULES FINALS

Company COMORERA: Demano per parlar: un minut.

El Sr. PRESIDENT: Un minut? Perfectament.

Company COMORERA: És que jo crec que l'objectiu essencial d'aquesta interpellació s'ha aconseguit. Nosaltres ens hem proposat demostrar que és sempre imprudent que des d'un lloc de responsabilitat es feixin sentiments de gentes que han d'entrar es vulgui o no es vulgui, en contacte de solucions. I ara, com a conclusió a aquest debat, jo expresso el desig que en el successiu cada un estigui en la seva feina i que hi hagi més meditació i més ponderació quan des dels llocs del Govern es parla dels conflictes socials.